

Sygn. akt VIII C 127/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G.
przeciwko W. B.

o zapłatę

zasądza od pozwanej W. B. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. kwotę 4.786,96 zł. (cztery tysiące siedemset osiemdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 4.554,80 zł. (cztery tysiące pięćset pięćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt groszy) od dnia 22 października 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 630 zł. (sześćset trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 127/16

UZASADNIENIE

W dniu 1 lipca 2014 roku powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej W. B. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 4.786,96 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 4.554,80 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozewm wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 18 sierpnia 2008 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. umowy kredytu ratalnego nr (...). W dniu 26 kwietnia 2011 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy bankowej. Następnie w dniu 28 maja 2015 roku powód zawarł z pozwaną porozumienie dotyczące warunków spłaty zobowiązania, w którym pozwana uznała całość swojego zadłużenia. Pozwana uchybiła jednak powyższym warunkom spłaty, na skutek czego niespłacona przez nią część zadłużenia została postawiona w stan wymagalności z dniem 3 października 2015 roku. Na dzień 22 października 2015 roku na zadłużenie pozwanej składały się: 3.779,62 zł z tytułu należności głównej, 163,45 zł z tytułu odsetek, 843,89 zł z tytułu kosztów.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)

W dniu 19 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 4)

W piśmie procesowym opatrzonym datą 8 grudnia 2015 roku powód podtrzymał żądanie pozwu. W uzupełnieniu twierdzeń pozwu wskazał, że w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu pierwotny wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który po opatrzeniu klauzulą wykonalności stał się podstawą wszczęcia przeciwko pozwanej postępowania egzekucyjnego. Postępowanie to nie doprowadziło jednak do spłaty zadłużenia. Dodał, że po zawarciu umowy cesji pozwana wpłaciła na poczet zadłużenia kwotę 1.827,21 zł, która pomniejszyła to zadłużenie, natomiast po zawarciu porozumienia dłużniczka nie dokonała już żadnej wpłaty.

(pismo procesowe powoda k. 6-8)

W dniu 15 grudnia 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 8738/15), którym zasądził dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 33)

Nakaz ten pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu skarżąca wskazała, że dowodem na istnienie i wysokość zadłużenia pozwanej nie jest wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, co ma istotne znaczenie, albowiem powód nie wykazał, w jaki sposób i na jakiej podstawie wyliczono wysokość kosztów wymienionych w w/w dokumencie. Powód nie przedłożył również wypowiedzenia porozumienia, co uniemożliwia weryfikację roszczenia odsetkowego, w świetle przedstawionych dokumentów nie wiadomo także, czy na poczet zaległości pozwanej zaliczono kwotę 289,12 zł wyegzekwowaną przez komornika.

(sprzeciw k. 36-37)

Odpowiadając na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu. Wyjaśnił, że w dniu 11 września 2015 roku do pozwanej zostało nadane pismo wzywające do spłaty zaległości pod rygorem wypowiedzenia porozumienia i postawienia zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności. Odnośnie samego zadłużenia wskazał, iż pozwana podpisując porozumienie zaakceptowała jego wysokość, wyraziła także zgodę na warunki jego spłaty. Jednocześnie powód wyjaśnił, że na oznaczoną w pozwie kwotę odsetek, tj. 163,45 zł, składają się: skapitalizowane odsetki umowne od kapitału w wysokości 113,04 zł naliczone zgodnie z § 2 pkt 1 porozumienia od dnia następnego po dniu podpisania porozumienia do dnia terminu płatności ostatniej raty, skapitalizowane odsetki od kosztów w wysokości 4,55 zł naliczone zgodnie z § 2 pkt 2 porozumienia od dnia następnego po dniu podpisania porozumienia do dnia terminu płatności ostatniej raty oraz skapitalizowane odsetki dynamiczne w łącznej wysokości 45,86 zł naliczone zgodnie z § 5 pkt 3 porozumienia. Na koszty w łącznej wysokości 843,89 zł składają się z kolei: koszty naliczone przez bank w wysokości 152,50 zł oraz koszty postępowania sądowego i egzekucyjnego w wysokości 232,16 zł wskazane w § 1 pkt 2 porozumienia, a także koszty obsługi porozumienia w wysokości 42,80 zł i prowizja w wysokości 416,43 zł wskazane w § 1 pkt 4 porozumienia. Prawo powoda do kapitalizacji odsetek oraz kosztów wynika przy tym z treści porozumienia. Odnosząc się do pozostałych zarzutów wyrażonych w sprzeciwie powód podniósł, że dokonane przez pozwaną przed zawarciem porozumienia wpłaty zostały przez niego uwzględnione.

(odpowiedź na sprzeciw k. 44-48)

Na rozprawach w dniu 7 lipca 2016 roku i 28 listopada 2016 roku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 58, k. 69)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana W. B. w dniu 18 sierpnia 2008 roku zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu ratalnego nr (...), na mocy której, bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 4.231,47 zł. Przyznaną kwotę pozwana zobowiązała się spłacić w 18 ratach po 244,50 zł każda, płatnych do dnia 18-go każdego miesiąca. Data pierwszej raty została w umowie oznaczona na dzień 18 września 2008 roku.

(umowa kredytu gotówkowego k. 12-16, okoliczności bezsporne)

Z uwagi na nie wywiązanie się przez kredytobiorcę z warunków umowy, pierwotny wierzyciel w dniu 7 kwietnia 2010 roku wystawił przeciwko W. B. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), na podstawie którego, na wniosek pierwotnego wierzyciela z dnia 25 czerwca 2010 roku przeciwko pozwanej wszczęto postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 29 kwietnia 2015 roku. W dacie złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji zadłużenie pozwanej wynosiło łącznie 3.893,67 zł.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 17, postanowienie k. 18; z załączonych akt KM 79623/13: wniosek o wszczęcie egzekucji, okoliczności bezsporne)

W dniu 26 kwietnia 2011 roku powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika W. B..

W wyciągu z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności zadłużenie pozwanej zostało określone na łączną kwotę 4.255,27 zł.

Pismem z dnia 2 września 2011 roku powód zawiadomił pozwaną o zawartej umowie cesji wierzytelności oraz wezwał do zapłaty kwoty 4.350,80 zł.

(umowa przelewu wierzytelności wraz z aneksami k. 19-21, wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności k. 22, wezwanie do zapłaty k. 23, zawiadomienie k. 24, okoliczności bezsporne)

W dniu 28 maja 2015 roku pozwana zawarła z powodem porozumienie nr (...) dotyczące spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu ratalnego z dnia 18 sierpnia 2008 roku. W treści porozumienia zadłużenie pozwanej zostało określone na łączną kwotę 4.164,28 zł i obejmowało zadłużenie z tytułu kapitału (1.571,47 zł), odsetek (2.208,15 zł), kosztów obsługi zadłużenia (152,50 zł) oraz kosztów postępowania sądowego i egzekucji (232,16 zł), przy czym dwie pierwsze pozycje, których łączna wysokość wyniosła 3.779,62 zł, zostały określone w porozumieniu jako część kapitałowa. W zakresie w/w kwot pozwana uznała swoje zadłużenie wobec powoda w całości, wyraziła również zgodę na poniesienie kosztów obsługi porozumienia w kwocie 137,42 zł oraz prowizji w kwocie 416,43 zł. Spłata zadłużenia, po doliczeniu odsetek umownych naliczanych od kapitału (3.779,62 zł) oraz kosztów obsługi zadłużenia (152,50 zł), a także doliczeniu dodatkowych kosztów związanych z zawarciem porozumienia, o których mowa wyżej, miała nastąpić w 14 miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych w wysokości: pierwsze 13 rat – po 353,66 zł, a ostatnia rata – 353,58 zł, przy czym termin pierwszej raty przypadał na dzień 12 czerwca 2015 roku, zaś ostatniej – na dzień 12 lipca 2016 roku. W przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, bądź spłaty w kwotach niższych, aniżeli określonych w porozumieniu, powód uprawniony był do złożenia pozwanej oświadczenia woli o postawieniu całej niespłaconej należności w stan natychmiastowej wykonalności. Ponadto wierzycielowi przysługiwało prawo naliczania od kwoty wymagalnego kapitału oraz kosztów odsetek maksymalnych, których wysokość na dzień zawarcia porozumienia wynosiła 10% w skali roku.

(porozumienie k. 25-26, wykaz k. 30, okoliczności bezsporne)

Pozwana uchybiała terminowym płatnościom rat wskazanych w porozumieniu, o którym mowa wyżej, wskutek czego powód w piśmie z dnia 11 września 2015 roku oświadczył, iż na podstawie § 5 porozumienia stawia całą wierzytelność

w stan natychmiastowej wymagalności, o ile do dnia 25 września 2015 roku pozwana nie dokona zapłaty zaległych rat oraz raty, której wymagalność przypada na dzień 12 września 2015 roku. Powód wyjaśnił również, że brak wpłaty spowoduje konieczność jednorazowej spłaty całości zadłużenia, które na dzień 26 września 2015 roku będzie wynosić 4.753,96 zł.

W. B. nie dokonała spłaty zaległych rat, na skutek czego z dniem 3 października 2015 roku powód postawił całość zadłużenia pozwanej w stan natychmiastowej wykonalności.

(wezwanie do zapłaty k. 27, wykaz k. 30, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 22 października 2015 roku powód wskazał, iż zadłużenie pozwanej wynosi łącznie 4.786,96 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 28)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, iż pozwana W. B. zawarła z (...) Bank S.A. w W. umowę kredytu gotówkowego, na mocy której bank udzielił pozwanej kredytu, który pozwana zobowiązała się spłacać na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie kwestionowała powyższego faktu, jak również tego, iż nie spłacała w terminie swoich zobowiązań wobec pierwotnego wierzyciela, na skutek czego bank wypowiedział przedmiotową umowę, a następnie wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, na mocy którego wszczęto przeciwko pozwanej postępowanie egzekucyjne, które ostatecznie zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji. Poza sporem pozostawało również, że po nabyciu od pierwotnego wierzyciela wierzytelności względem pozwanej, powód zawarł z nią porozumienie określające warunki jej spłaty, w treści którego, W. B. uznała w całości zadłużenie w kwocie 4.164,28 zł zobowiązując się do jego spłaty wraz z odsetkami umownymi i dodatkowymi opłatami w 14 miesięcznych ratach, począwszy od dnia 12 czerwca 2015 roku, któremu to obowiązkowi jednak uchybiła (pозwana wprawdzie kwestionowała pozew w całości, to jednak nie przedstawiła żadnych twierdzeń, ani dowodów, które dawałyby podstawę do przyjęcia, iż pozwana choćby częściowo wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania).

W treści sprzeciwu pozwana, kwestionując żądanie powoda, podniosła, że powód nie wykazał, w jaki sposób i na jakiej podstawie naliczył koszty w kwocie 843,89 zł, nie przedłożył wypowiedzenia porozumienia z dnia 28 maja 2015 roku, co utrudnia stwierdzenie wymagalności roszczenia i uniemożliwia kontrolę roszczenia odsetkowego, a nadto przedłożone przez powoda dokumenty nie pozwalają na ustalenie, czy na poczet zaległości pozwanej zaliczono wyegzekwowaną przez komornika kwotę 289,12 zł, wymienioną w treści postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z dnia 29 kwietnia 2015 roku.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej wskazać należy, że są one chybione. Kwestionowane przez dłużniczkę koszty w kwocie 843,89 zł wynikają wprost z zawartego przez nią porozumienia, a składają się na nie: koszty obsługi zadłużenia – 152,50 zł i koszty postępowania sądowego i egzekucji – 232,16 zł (§ 1 ust. 2 porozumienia), przy czym zadłużenie w w/w wysokości pozwana uznała (§ 1 ust. 3 porozumienia), a nadto koszty obsługi porozumienia obniżone odpowiednio do okresu obowiązywania porozumienia stosownie do § 6 ust. 2 porozumienia – 42,80 zł (pierwotnie koszty te zostały oznaczone w porozumieniu na kwotę 137,42 zł) i prowizja za sporządzenie porozumienia – 416,43 zł (§ 1 ust. 4 porozumienia), na poniesienie których pozwana wyraziła zgodę. Koszty te zostały również wymienione w § 3 ust 2 porozumienia (odpowiednio pkt 3, 5, 6 i 7), jako składające się na całkowitą kwotę do zapłaty. Pozwana w § 3 ust. 1 porozumienia zobowiązała się przy tym do dobrowolnej spłaty należności wymienionych w § 1 ust. 2 i 4 porozumienia, a więc m.in. kwestionowanych przez nią w sprzeciwie kosztów.

Nie ma również racji pozwana podnosząc, że powód nie załączył do akt pisma o wypowiedzeniu umowy, to – sygnowane datą 11 września 2015 roku – zostało bowiem złożone dwukrotnie wraz z dowodem nadania pisma. W piśmie tym powód jednoznacznie wskazał, iż stawia całą wierzytelność wynikającą z porozumienia w stan natychmiastowej wykonalności, o ile do dnia 25 września 2015 roku pozwana nie uiszcza zaległych rat. W świetle użytego przez powoda sformułowania uznać należy, że zbędnym było sporządzanie dodatkowego pisma o wypowiedzeniu porozumienia, to nastąpiło bowiem w przedmiotowym piśmie pod warunkiem zawieszającym, ponieważ powód uzależnił skutek postawienia zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności od braku wpłaty pozwanej, która to przesłanka została spełniona. W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że to na pozwanej ciążyła powinność wykazania, że dokonała spłaty zaległych rat, a tym samym nie doszło do ziszczenia się warunku. W myśl bowiem treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W niniejszej sprawie powód przedstawił dowody na to, że postawił wierzytelność wobec pozwanej w stan natychmiastowej wykonalności, skoro zatem pozwana przeczyła powyższemu, winna przedstawić dowody na potwierdzenie swoich słów. Co przy tym oczywiste, w przypadku jak omawiany, a więc gdy kwestią sporną jest uiszczenie zaległej raty możliwy do przeprowadzenia jest wyłącznie dowód pozytywny, tj. że określona kwota pieniężna została uiszczona na rzecz wierzyciela (nie da się przeprowadzić dowodu na okoliczność braku wpłaty, nie da się udowodnić czegoś, co nie zaistniało). W konsekwencji Sąd uznał, że powód skutecznie postawił wierzytelność wobec pozwanej w stan natychmiastowej wykonalności, co miało miejsce w dniu 3 października 2015 roku. Zdaniem Sądu nie budzi także wątpliwości prawidłowość naliczenia przez powoda odsetek w łącznej kwocie 163,45 zł. Przypomnieć należy, że na odsetki te składały się odsetki kapitałowe będące częścią składową rat, które pozwana zobowiązała się spłacić i których wysokość wobec niespornej wysokości każdej z rat nie może budzić wątpliwości (tytułem przypomnienia, odsetki te powód w myśl porozumienia naliczał od kwoty kapitału oraz kosztów, przy czym w tym ostatnim przypadku bez uwzględnienia jako podstawy naliczenia odsetek kosztów postępowania sądowego i egzekucji – podstawą naliczenia była kwota 152,50 zł) oraz odsetki naliczone, zgodnie z § 5 ust. 3 porozumienia: 1) od zaległych rat od daty ich wymagalności do daty postawienia zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności (odsetki zapadłe), 2) od kwoty kapitału (3.779,62 zł), kosztów (152,50 zł), kosztów obsługi porozumienia (137,42 zł) oraz prowizji (416,43 zł), tj. łącznie od kwoty 4.485,98 zł od daty postawienia zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności do dnia wytoczenia powództwa, przy czym w obu przypadkach wysokość odsetek odpowiadała odsetkom maksymalnym w rozumieniu art. 359 § 2 k.c. i w dniu zawarcia porozumienia wynosiła 10%. Odsetki zapadłe, naliczane każdorazowo od kwoty 353,66 zł, wyniosły odpowiednio: od raty płatnej w dniu 12 czerwca 2015 roku - 10,95 zł, od raty płatnej w dniu 12 lipca 2015 roku - 7,95 zł, od raty płatnej w dniu 12 sierpnia 2015 roku - 5,04 zł, od raty płatnej w dniu 12 września 2015 roku - 2,03 zł (<http://www.kalkulatory.gofin.pl/Kalkulator-odsetek-umownych-wlasnych>), a więc łącznie 25,97 zł. Odsetki od kwoty postawionej w stan natychmiastowej wykonalności, od której powód był uprawniony do naliczania odsetek (tj. 4.485,98 zł), liczone od dnia 3 października 2015 roku do dnia wytoczenia powództwa wyniosły natomiast 23,35 zł (<http://www.kalkulatory.gofin.pl/Kalkulator-odsetek-umownych-wlasnych>). Z tytułu w/w odsetek powód domagał się zapłaty kwoty odpowiednio 23 zł i 22,86 zł, a zatem roszczenie to w świetle powyższych wyliczeń było w pełni zasadne.

Chybiony jest ponadto zarzut pozwanej, iż z dokumentów przedłożonych przez powoda nie wynika, czy na poczet zadłużenia pozwanej została zaliczona wpłata w kwocie 289,12 zł wymieniona w postanowieniu o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, pozwana zdaje się bowiem nie zauważać, że podpisując porozumienie, już po dacie umorzenia egzekucji, uznała całość zadłużenia wymienionego w jego treści.

Mając pod uwagę powyższe rozważania, jak również uznając, że powód przedkładając umowę kredytu gotówkowego, porozumienie nr (...), pismo z dnia 11 września 2015 roku, umowę cesji wraz z załącznikiem, zawiadomienie o umowie cesji oraz wezwanie do zapłaty, a także dokumenty dotyczące postępowania egzekucyjnego, udowodnił zadłużenie pozwanej w wysokości dochodzonej pozwem, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.786,96 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym,

począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 4.554,80 zł od dnia 22 października 2015 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie); jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Jak już wskazano wyżej, zgodnie z zawartym porozumieniem (§ 5.3), od kwoty wymagalnego zadłużenia powód mógł domagać się zapłaty odsetek umownych według stopy stanowiącej równowartość czterokrotności bieżącej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, z zastrzeżeniem, od dnia 1 stycznia 2016 roku, iż odsetki te nie mogą być wyższe od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 630 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.